

Halvsjersindſtyvende Møde.

Lørdagen den 15de April 1882 Kl. 1.

Sekretæren, Nielsen-Grøn, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter underſtrevet.

Den eneſte Sag paa Dagsordenen var:!

Eneſte Behandling af Forſlag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ſte April 1882 til 31te Martz 1883.

(Lovforſlaget findes i Tillæg C., Sp. 321 fg., Udvalgets Erklæring i Tillæg B., Sp. 885 fg.).

Der var til denne Behandling udenfor de i Erklæringen opførte Vædringsforſlag ſtillet følgende Underædringsforſlag:

Af Udvalgets Formand (Bojſen):

3 Udvalgets Flertals Vædringsforſlag Nr. 1 (Tillæg B. 893—94) indſtydes foran „Tit § 19.“:

„Tit § 17.

III. Indtægtspoſt c. Overflud af Søveſt-huſsfonden:

Summen 35,663 Kr. 77 Ø. forhøjes med 512 Kr. 37 Ø. til 36,176 Kr. 14 Ø.“

Anden Viceformand (Høgsbro): Der er i Vædringsforſlagsliſten indløbet et Par Smaaſeil, ſom jeg nu ſkal nævne. Under Vædringsforſlag Nr. 1 til § 21 ſtaar der Udgiſtpoſt 14. iſtedetfor 13. Under ſamme Vædringsforſlag til § 23 ſtaar der Konto C. k. iſtedetfor C. l., og Summen der er angiven til 438,656 Kr. iſtedetfor til 411,302 Kr. Paa ſamme Side, ſamme Konto C., ſkal Summen indenfor Linien, 2,753,163 Kr. 20 Ø. forædrædres til 2,614,378 Kr. 20 Ø.

De ſtillede Vædringsforſlag og Underædringsforſlaget ſamt Lovforſlaget ſom Helhed ſattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Holſtein): Det lille Underædringsforſlag, der findes omdelt paa et ſærligt Blad, ſtillet af Udvalgets Formand, ſkal jeg ſtrag bemærke, vedrører ikke Andet end en formel Vædring, en Vædring, ſom er nødvendig paa Grund af en Forglemmelse i den første Liſte. — Jeg tror, at man fra alle Sider havde ventet en beſtemt og tydelig Optræden fra den høje Regjerings Side, da dette Lovforſlag, der nu igjen foreligger her, forlob Folkethinget for at gaa over til Landſthinget. Jeg tror, man var berettiget til at vente det efter den Stilling og den Rolle, Regjeringen har ſpillet i den ſidſte, lange Strid, der har været mellem Folkethinget og Regjeringen ſiden iſſor. Det vil jo ikke kunne beſtrides, at det er Regjeringen, der fra Førſt af gjennem ſine nye Forſlag paa Finantsloven iſſor tog Initiativet til de Punkter, hvorom Striden har dreiet ſig. Jeg tror heller ikke, at der er Noget, ſom vil negte, og viſnok allermindſt den høje Regjering, at den Maade, hvorpaa den ſtillede ſine Forſlag, og den Maade, hvorpaa den ſenere førte Kampen, var en ſaadan, at der ikke kunde være fra nogen Side Tvivl om, at Regjeringen havde taget Poſition i første Linie mod Folkethinget. Det vil jo erindres, at Regjeringen ikke engang åventede Fællesudvalget, men, uden at et ſaadant nedſattes, ſluttede Rigsdagen gjennem en Dpløsning, at Regjeringen, eſterat denne Dpløsning var falden ud mod Regjerings Dniſter, og at Befolkningen klart og tydelig havde tilkjendegivet, at den ſiøttede Flertallet i denne Sag, at den ſaa paany opløſte paa de ſamme Punkter, og at den, da denne Dpløsning atter var falden ud mod den, gånſke ſikkert ikke tog Hensyn til en ſaadan gjentagen Appel til Vælgerne, men paany bragte Striden til at blufſe op ved uden Hensyn til de to foretagne Dpløsninger og med Hensyn til de to Gange ſtedfundne Udfald af Vælgene paany at indſætte paa Finantsloven de ſamme tre Punkter, de ſamme tre nye Forlangender overfor Folkethinget, der fra Førſt af havde givet Anledning til Uenigheden. Jeg ſiger, man maatte derefter være berettiget til at vente, at Regjeringen, eſterat have taget Sagen ſaaledes i ſin Paand, eſterat have taget dette, eſter vor Formening ſtore Anſvar paa ſig, klart og utvetydig vilde have taget Stilling til diſſe Spørgsmaal, om ikke her i Thinget, ſaa i det andet Thing. Det er imidlertid ikke ſket; viſnok til Alles Overraſſeſe var den høje Regjering fulſtændig taus under de første Forhandlinger i det andet Thing, den holdt ſig tilbage og ſtillede ſenere hen heller ingen Vædringsforſlag for at ſaae diſſe Spørgsmaal paany optagne paa Finantsloven, den gjorde heller ikke Modſtand, da Landſthinget ſtillede de Vædringsforſlag op; den